

Direcció, administració, publicitat i vendes:
Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-Vàlencia.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:
<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.
Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Víctor Maceda, Joan M. Oleque.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redacció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Milián i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*), Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Cafis, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas, Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Alvar Valls, Melissa Velert, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Prats i Camps.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*documentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.
Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.
(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Les cases regionals de Catalunya, amb la FECAC (Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya) al capdavant, han fet públic, en una roda de premsa plena de declaracions ètniques, un comunicat que reclama una "Catalunya plural" davant d'una suposada ofensiva per "imposar una visió tançada i uniformista de Catalunya". El comunicat assegura que s'utilitzen "pretextos molt dispars" per dur a terme aquesta imposició "uniformista", i n'esmenta alguns: "la defensa dels drets dels animals; les subvencions que reben entitats ciutadanes; les insinuacions sobre les conseqüències negatives sobre la identitat catalana dels recents fenòmens migratoris". Acte seguit declaren que "la convivència és i ha de continuar sent un dels valors més preuats de la nostra societat, i qualsevol actitud que contribueix a deteriorar-la ha de merèixer rebuig i en cap cas suport". Sembla, doncs, que els anteriors "pretextos" amenacen aquesta "convivència". Si concretem, això voldria dir que la declaració de Barcelona com una "ciutat antitaurina", la denúncia que la FECAC rep massa subvencions i les alertes sobre el perill que la immigració pot diluir la identitat catalana posen en perill "la convivència" entre catalans. L'afirmació és agosarada. El fet que una decisió política sense conseqüències (ja que es continuen fent espectacles taurins a Barcelona) pugui fer perillar la convivència és absurd; el fet que això meresci una roda de premsa i un comunicat públic és un gest de victimisme histriònic, i el fet que un dels participants en conferència de premsa compare el patiment dels toros amb el dels cargols a la llauna, "perquè tots dos tenen banyes", és grotesc.

Tot plegat fa pensar que la raó de fons dels queixosos pot ser que veuen perillar les subvencions que reben i que són criticades per alguns partits i estaments. El victimisme, llavors, esdevindria amenaça: és com si digueren que la convivència es trencarà si segueix per aquest camí.

La FECAC i la resta de cases regionals que signen el comunicat i que van convocar la conferència de premsa mai no s'han distingit per la seua acció social o cívica. Es tracta d'entitats ludicofestives –organitzadores, per exemple, de la Fira d'Abril– i amb escassa representativitat en altres àmbits. Els seus portaveus poden parlar per boca dels seus associats i encara: de fet, és més que dubtós que tots els seus socis compartesquen les mateixes idees sobre els fets que exposen en el comunicat. Però és molt evident que no poden erigir-se en representants dels andalusos o extremerys que van arribar al nostre país fa més o menys temps –ni dels seus fills o néts–, perquè no ho són. Tots ells voten en les eleccions a qui els sembla i, en fer-ho, trien els seus representants al Parlament de Catalunya i als ajuntaments, inclòs el de Barcelona. Els parlamentaris i els regidors tindrien, doncs, si volguessin, tanta o més legitimitat que ells per proclamar-se els portaveus d'aquests intangibles "col·lectius", en realitat ciutadans catalans d'ideologia molt diversa, l'origen dels quals ja només compta per als que volen utilitzar-los. Com a pretext, és clar.

Als nostres lectors

El 27 de gener farà seixanta anys de l'entrada dels soldats soviètics al camp d'extermini d'Auschwitz, un dels símbols més sinistres del procés d'extermini de milions de persones dut a terme pel règim del Tercer Reich. En el procés de retirada de les tropes alemanyes, ja a les acaballes de la guerra, es van destruir molts camps creats i mantinguts per al genocidi: si la intenció d'esborrar qualsevol rastre del que allà havia succeït era nítida, les parets intactes d'Auschwitz responen amb terrible determinació la necessitat de preservar de l'oblit els fets, els rostres, els noms. Auschwitz és un símbol. I un avís: analitzar i comprendre els mecanismes que fan possible l'inimaginable, que converteixen ciutadans comuns en còmplices (o més) del genocidi ens hauria de permetre d'evitar-ne la repetició. El segle XX ha vist Auschwitz, i Ruanda, i Bòsnia. Per exemple. Potser algun dia deixarem d'afegir infàmia a la història de la humanitat.

Núria Cadenas, redactora